

Leesexemplaar

Leesexemplaar

ERIC GOENS

WAT U NIET TE ZIEN KREEG

PELCKMANS

Leesexemplaar

INHOUD

VOORWOORD 9

'WE MOETEN ELKAAR EENS ZIEN' 11

SORRY, KOBE! 21

MOENIE WORRIE NIE 35

TIJD VOOR TAJINE 51

ODE AAN JULIE 59

DE BESTE INVALLER 77

ISABELLE 93

REGENBOGEN IN WELLINGTON 105

DE FANFARE VAN HONGER EN DORST 115

Leesexemplaar

DE KIKKERPRINS 125
HELDEN VAN HET ASFALT 141
AFSCHEID 155
ADEMLOOS 169
DE EDELE KUNST 181
ZUSTERLIEFDE 193
RVG 211
TRANEN ZONDER TUITEN 227
PRINSES K 239
LANG LEVE MARGRIET 00

Leesexemplaar

Leseexemplar

VOORWOORD

De kans bestaat dat u dit boek net ter hand heeft genomen, in de boekhandel, op de boekenbeurs, en denkt: 'Ik zal snel het voorwoord lezen, zien of het de moeite waard is.'

Helaas, ik hou niet van voorgesprekken, dat leg ik u later nog wel uit, en dus ook niet van een voorwoord.

Veel leesplezier.

Leesexemplaar

01

Leesexemplaar

‘WE MOETEN ELKAAR EENS ZIEN’

“‘Goens, begin er niet aan, docu is dood,” had een bevriende programmamaker mij enkele maanden voordien op het hart gedrukt, “op docu zit vandaag echt geen enkele zender te wachten.”’

Leesexemplaar

Ik geef toe, wat volgt, is een raar verhaal. Maar van alle verhalen, zijn de raarste de allermooiste en dit verhaal is té mooi om niet te vertellen. Onthoud, Astamaris is een topvent. U moet weten, ik heb Astamaris leren kennen dankzij Steven Van Herreweghe, één van mijn honderd gasten het voorbije decennium en een beetje. En net zoals in mijn geval zal het ook bij u wellicht wat denkwerk vergen voor u de clou te pakken heeft.

Het moet het voorjaar van 2014 zijn geweest, of daaromtrent. Het geheugen is een verrader, heb ik van een Vlaamsgezinde premier geleerd. Mijn productiehuis – toen nog onder de tenenkrullende naam Het Nieuwshuis – ruikt nog naar ooievaars en bloemkolen, maar de docureeks *Kroost* op Vier, de kersverse Vlaamse commerciële zender, is ondanks de mensonterende concurrentie van *Wauters versus Waes* op de openbare omroep, een bescheiden succes geworden. In de categorie 'snel tevreden': *Wauters versus Waes* halen elke week dik twee miljoen kijkers, *Kroost* bereikt een paar honderdduizend mensen. Met dank aan de altijd nuchtere Maggie De Block, aan de blote bast van toenmalig premier Elio Di Rupo, en vooral aan het half miljoen kijkers voor de slotaflevering van seizoen 1 met Tom Boonen.

Het schijnbaar versleten docugenre baart opzien. 'Goens, begin er niet aan, docu is dood', had een bevriende programmamaker mij enkele maanden voordien op het hart gedrukt, 'op docu zit vandaag echt geen enkele zender te wachten.'

Leesexemplaar

En toen moest seizoen 2 nog komen, met glansrollen voor veldrijder Niels Albert en comedian Jacques Vermeire, de eerste droefgeestig voorovergebogen over een dranghek, de tweede vloekend als een viswijf over een aftandse grasmachine. Het kersverse productietuinhuis grossiert plots in prijzen en nominaties.

'Eric stelt zo'n domme vragen dat ik op den duur echt geloofde dat hij niet wist dat ik DDT was in FC De Kampioenen', zal Jacques zes maanden later in het voorwoord van zijn biografie *De Man met de pet* schrijven. Aan de vooravond van mijn verjaardag klokt aflevering 4 van *Kroost* met het alter ego van Balthasar Boma af op 600.000 kijkers. Tournée générale.

Ook de toenmalige Vier-directie heeft na het succes van *Kroost* honger naar méér van Het Nieuwshuis. Ik had enkele maanden eerder al *Onze dochter heet Delphine* gemaakt voor Vier en zowel programmadirecteur Liesbet Vrieleman als CEO Philippe Bonamie moedigden mij aan om op eigen kracht door te gaan en een nieuw productiehuis op te starten. Van de weeromstuit stel ik aan Liesbet een nieuw... interviewprogramma voor: een interview van vierentwintig uur met een bekende medemens, in een huis, verspreid over verschillende kamers en met een sportproef om de gasten liefdevol te plagen met hun biologische leeftijd. Anders dan bij *Kroost* planten de gasten op het einde geen boom, maar kerven ze hun naam in een plak boomschors. Maar wel met een titel zo simpel als pompwater: *Het Huis*.

Ik heb het al zo vaak gezegd, ik ben van alle Vlaamse televisiemakers bij uitstek de shetlander met één trucje. Ik práát met mensen,

een-op-een, enkel de ruimte is inwisselbaar: soms staat er een huis rond het gesprek, een andere keer een voetbalkantine of een politiebureau en een enkele keer zelfs een kasteel. Maar de essentie is en zal altijd de kracht van het gesprek blijven. 'Je interviewt als een bloedzuiger,' zei mijn Nederlandse mentor Ton Nelissen, toen ik begin jaren '90 een journalistieke opleiding volgde in Nederland, 'je zuigt mensen helemaal leeg, ze hebben het niet eens door en ze vinden het nog leuk ook.' Het blijft tot op vandaag het mooiste compliment dat ik ooit heb gekregen.

Liesbet Vrieleman – destijds samen met toenmalig CEO Philippe Bonamie de geestelijke ouders van Het Nieuwshuis, bij deze Liesbet en Philippe: duizendmaal dank – reageert meteen enthousiast op het nieuwe voorstel. Liesbet stelt wel één uitdrukkelijke en zelfs opschortende voorwaarde: de reeks van acht afleveringen moet al in het najaar van 2014 op antenne komen.

Astamaris, Griekse god der zelfrelativering, doet mij meteen volmondig 'ja' zeggen en ik huppel – na een ommetje over de maan – naar mijn redactie om het grote nieuws te vertellen. Redactie is in deze een poëtische overdrijving: het voltallige Nieuwshuis, de eerste twee jaar drie m/v sterk, mezelf inbegrepen, resideert op dat moment op de onafgewerkte bovenverdieping van mijn huis, grenzend aan de slaapkamer, met een dunne gyproc muur tussen redactie en slaapkamer. Catherine Vaes, de toenmalige producer, is een hele vroege vogel, lijdt bovendien aan hooikoorts en niest me elke ochtend wakker. *Those were the days.*

Leesexemplaar

Eenmaal ter redactie, het goedgekeurde voorstel op zak, zorgt mijn onvolprezen regisseur Zeger van der Donckt voor een niet onbelangrijk en ontnuchterend detail: 'En waar denk je die opnames voor dat huis te laten doorgaan?' Ik haal de schouders op en antwoord doodgemoedereerd: 'Bij mij thuis?'
Zeger zucht, heel diep.

U moet weten, dat huis dat vandaag steevast wordt omschreven als 'de prachtig gerenoveerde historische hoeve' – copyright HLN – is anno 2014 nog een hoop stenen in verregaand verval. Ik had het twee jaar eerder samen met mijn vriendin gekocht – dichter bij de schoonouders met onze eerste baby op komst én dichter bij het werk, toen nog in Vilvoorde – en de renovatie kondigde zich bijzonder pittig aan: de hoeve had tien jaar leeg gestaan, er was al die tijd amper een geïnteresseerde koper komen opdagen, wellicht omdat het behang gulzig was overwoekerd door champignons en de bomen in de meest letterlijke zin van het woord voor de voordeur stonden. Er was bij aankoop zelfs geen voordeur, tenzij dan de plankendeur van anderhalve meter hoog die mij bij het eerste bezoek een hardnekkige hoofdpijn heeft bezorgd. De renovatie zou een werk van zeer lange adem worden.

Maar er was ook goed nieuws: de nieuwe ramen en deuren waren anno 2014 al geïnstalleerd, de badkamer en de keuken ook en we wóónden er zelfs al, weliswaar niet in de meest benijdenswaardige omstandigheden.

Leesexemplaar

Terzijde: de eerste reeks van *Kroost* is grotendeels gemonteerd aan de keukentafel van ons huurappartement in Gent, omdat de geplande renovatie van Het Huis niet echt volgens plan verliep. En nog terzijde, het is toch verjaard: *Kroost* is gemonteerd met een illegaal gehuurd montageprogramma. Ik had de Amerikaanse firma met veel te dure huurcontracten op de mouw gespeld dat ik een montagelicentie wou kopen voor mijn neef, die zogezegd droomde van een carrière als regisseur. Bon, Nicolas studeerde rechten, maar dat stond gelukkig niet op zijn studentenkaart. Lang verhaal kort, ik krijg dankzij zijn studentenkaart een hélé forse korting, inclusief een deugddoend compliment van de Amerikaanse mevrouw aan de andere kant van de lijn: '*You have to be the sweetest uncle I ever met*'. Het leven is aan de rappe, zei ons vader altijd.

Anyway, ik leid Zeger rond in het half afgewerkte huis en toon hem de kamers waar ruimte is voor de kinderkamer, de sportkamer, de biechtkamer en alle andere soorten kamers die we nog moeten verzinnen. Zeger zucht opnieuw diep en verklaart mij – volkomen terecht – ontoerekeningsvatbaar. Ik zou hier en nu willen schrijven: 'En de rest is geschiedenis.' Maar dat is helaas niet waar. We trommelen weliswaar meteen schilders, vloerleggers, stukadoors en andere stielmannen op, er komt zelfs een embryonale lijst van mogelijke deelnemers, kortom, alles verloopt perfect volgens plan en planning. En dan bel ik begin juni naar... Liesbet Vrieleman. Enthousiasme troef, toch aan mijn kant van de telefoon. Dat we perfect op schema zitten, dat we een lijst met namen hebben, dat we over enkele weken aan de opnames zullen beginnen. Maar aan de andere kant van de lijn blijft het heel... stil.

Leseexemplar

‘We moeten elkaar eens zien’, zegt Liesbet op een toon die weinig goeds doet vermoeden. Kink in de kabel. Geen kabel meer over, dat vooral. Vier wordt op dat moment bestierd door Woestijnvis en Woestijnvisbaas Wouter Vandenhaute heeft in extremis *Het Huis* uit het zendschema van het najaar geschrapt en vervangen door een programma van eigen makelij. ‘Maar misschien is er volgend jaar opnieuw ruimte in het zendschema.’
Als Liesbet Vrieleman anderhalf jaar later moet vertrekken bij Vier, zal Wouter Vandenhaute haar tijdens het exitgesprek aanwrijven dat het een onvergeeflijke fout is geweest om *Het Huis* te laten glippen. Een leugen kan de halve wereld afreizen voor de waarheid zijn schoenen aantrekt. Tot zover *Het Huis* op Vier.

Enkele weken later maakt Olivier Goris de overstap van Woestijnvis naar de VRT: Goris wordt bij de openbare omroep de nieuwe programmadirecteur en belt mij enkele dagen na zijn aanstelling op. Hij is op zoek naar nieuwe ideeën, luidt het. En of ik misschien eens wil langskomen. Vijf dagen later zit ik op de Reyerslaan, met een berg ideeën in de boekentas, die Olivier één voor één beleefd afserveert. Als ik na een uur mijn boekentas dichtklap, komt de vraag waar ik totaal niet was op voorbereid: ‘Waarom heb je dat programma met dat huis eigenlijk niet voorgesteld?’

De rest is geschiedenis.

Leesexemplaar

Leesexemplaar

02

Leesexemplaar

SORRY, KOBE!

Leseprobe

‘Ik geloof heel hard in de kracht van de verwondering, verwondering levert de scherpste vragen en de mooiste inzichten op – het is wellicht dat wat Jacques Vermeire interpreteert als “domme vragen.”’

Leesexemplaar

We schrijven de zomer van 2015: Het Huis ruikt nog naar verf – tot een dag voor de eerste opname hangen bordjes op met de boodschap: 'Gelieve niet tegen de muur te leunen.'

Sommige onafgewerkte hoeken en kanten komen sowieso beter niet in beeld, dat hadden we duidelijk afgesproken, buiten staat er amper een groene grasspriet op de pelouse. Het is een beetje een trieste aanblik: één grote dorre vlakte, door toedoen van een bloedhete zomer, maar de hoogtechnologische camera's en de inkleuring van de beelden achteraf maken veel goed. Om het geluk helemaal compleet te maken, wordt de eerste week van de zomervakantie geteisterd door een dan nog uitzonderlijke hittegolf. Uitgerekend tijdens die week verschijnt de allereerste gast in de rijke geschiedenis van *Het Huis* op de afspraak.

Nee, niet Luc Appermont, ook al figureert Luc later in het najaar, met de badhanddoek fluks rond het middel, als eerste gast in de allereerste uitzending op televisie. Maar de eerste opname, die eer is – helaas – weggelegd voor proefkonijn bij uitstek, Kobe Ilsen. Het woord proefkonijn mag u in deze héél letterlijk nemen: in de rijkgevulde *Het Huis*-galerij der straffe verhalen staat dát experiment voor de eeuwigheid in de top 3. Sorry, Kobe!

Kobe is die zomer drieëndertig en hot property op de Vlaamse televisie: hij combineert de aaibaarheid van Luc Alloo met het sérieux van Jan Becaus – andermaal, Kobe: sorry! – en snijdt diep met docureeksen als *HIV+* en *Doodgraag Leven*. Tussendoor presenteert

Leesexemplaar

hij dan al zeven seizoenen *Volt*, het beste consumentenprogramma dat de openbare omroep ooit heeft voortgebracht.
Wekelijkse afsluiter van *Volt* is de rubriek *De Reclametest*, waarin Kobe op zoek gaat naar waarheid en leugen in een reclamespot. Elke mogelijke vergelijkende test in aanloop naar *Het Huis* zou wellicht faliekant zijn afgelopen: Kobe weet amper in welk programma hij is beland en de eerlijkheid gebiedt mij te zeggen: wij eigenlijk ook niet.

Er ligt een plan, dat wel, maar niet al te strak: gesprekken, véél gesprekken, in de woonkamer, aan de eettafel, in de kinderkamer, in de boomhut ... Maar géén structuur, géén script en dat is tot op vandaag nog altijd de modus operandi. Ik geloof heel hard in de kracht van de verwondering, verwondering levert de scherpste vragen en de mooiste inzichten op – het is wellicht dat wat Jacques Vermeire interpreteert als 'domme vragen'.
Alles is vraagbaar en bevraagbaar, verwacht het onverwachte, van weerszijden, vertrouw op de ingeving van het moment. Elk mogelijk script vloekt met die overtuiging. Daarom doe ik ook nooit voorgesprekken met mijn gasten, ik weiger categoriek om hen op voorhand te ontmoeten, de overgrote meerderheid van hen heb ik zelfs nooit eerder ontmoet of gesproken. Elke vraag kun je maar één keer stellen. Alles wat op voorhand is bedacht of gerepeteerd, verliest per definitie zijn authenticiteit.

Ik wil ze wel eens wurgen in een keukenhanddoek, de journalisten die een interview komen afnemen en je tijdens het gesprek amper kunnen aankijken omdat hun ogen verkleefd zijn aan hun vragenlijst. Al zeg je dat je overweegt om hun schoonmoeder uit

te huwelijken, de daaropvolgende vraag kan enkel díé vraag zijn die op hun geprefabriceerde lijstje staat.

Let wel, ik bereid mij zéér intensief voor, als een student op de middelbare school papegaai ik de dagen voordien iemands leven in mijn hoofd. Elke gast wordt gebundeld in een dossier, tachtig tot honderd pagina's dik, weken- en maandenlang voorbereid door de allerbeste researchers van dit land. Ik moet en zal álles weten over mijn gast: elke gebeurtenis, elk artikel, elk interview, elk fragment, ik ram het allemaal in mijn kortetermijngeheugen. Al die informatie wordt de avond en vooral de nacht voordien gebald in een tiental steekkaarten, die ik bij elke aflevering als een soort fetisj in mijn achterzak stop. Al sinds dag 1 dezelfde kaartjes, van hetzelfde merk, met dezelfde kleurtjes en dezelfde lijntjes en handgeschreven. Voor de aandachtige kijker: ik loop dus niet de hele tijd met een veelkleurig pochet in mijn achterzak rond, het is de aanblik van die levensnoodzakelijke fiches die uit mijn linkerbroekzak naar boven piepen. *Pour la petite histoire*: áltijd links. Mijn autisme is geen aandoening, maar een uitdaging.

Op die steekkaarten staan een aantal essentiële zaken, dingen waarvan ik vind dat ik mij simpelweg niet kan permitteren om tijdens een gesprek de mist in te gaan: een letterlijke uitspraak of een bijzondere gebeurtenis, exacte data en cijfers, namen van vrienden en familieleden, dat soort dingen.

Ik moet wel zeggen dat ik die steekkaarten tijdens de opnames eigenlijk zelden of nooit consulteer, maar telkens als ik ze tijdelijk

Leesexemplaar

kwijt ben, breekt het angstzweet mij uit en leg ik de opnames stil. En jawel, de hele crew zoekt mee, want zonder die steekkaarten functioneer ik niet. Het is in de loop der jaren een draaideurgrap geworden bij de crew: 'Goens is zijn fiches weer kwijt, we gaan weer op zoektocht.' Breaking news: sinds seizoen 11 durf ik het eindelijk aan om de fiches te digitaliseren, sindsdien gaan we met zijn allen geregeld op zoek naar de verloren gewaande iPad.

Terug naar Kobe Ilsen, in de zomer van 2015 het eerste slachtoffer van mijn ongestructureerd bestaan. 'We zien wel', had ik tegen hem gezegd en bij 'we zien wel-mensen' voelt Kobe zich als vanzelf meer op zijn gemak. Ik niet, want er lagen een hoop losse ideeën, maar geen afgelijnd plan, hooguit een 'plan in ontwikkeling', dat laatste is vooral synoniem voor mensen die geen idee hebben wat ze gaan doen. Een proefopname hadden we niet gemaakt, daar was door de strakke deadline geen tijd voor. Als u die dag Het Huis was binnengestapt, was u gestruikeld over de vraagtekens.

De begeleidende sportarts geloofde bijvoorbeeld niet in het principe van de biologische leeftijd: de test was door de tijdsdruk te weinig wetenschappelijk onderbouwd en de man benadrukte dat hij dat ook op die manier zou verwoorden tijdens de opnames. En dan was er nog die auto waarmee we de gasten thuis zouden ophalen, ook dat was een hoofdbreker: een knalrode oldtimer van Franse makelij, een Citroën DS, die eerder al was gebruikt tijdens *Vive le Vélo*. 'Titine', noemde Karl Vannieuwkerke het vehikel liefkozend, naar Charlie Chaplin die zijn Franse voiture in *Modern Times* ooit bezong in het nummer *Je cherche après Titine*.

Ja, Titine is een lust voor het oog, maar een kreng op het asfalt: de koppeling stoempt harder dan een col buiten categorie, de choke sputtert en stinkt dat het een lieve lust is en de auto start vaker niet dan wel. Titine is ooit een hele nacht blijven staan, op de stoep van de plaatselijke bakker. Oververhit, het lot overigens van élke passagier. Levensgroot probleem, Jeroen Meus en Luc Appermont in het Leuvense, dat zou nog wel lukken en Marieke Vervoort in Diest, tot daaraan toe. Maar... Karl Vannieuwkerke in West-Vlaanderen, dat was ondanks zijn voorliefde voor Titine geen optie, we zijn hem wijselijk gaan ophalen in zijn tweede thuis, onder de VRT-toren.

Maar het allergrootste vraagteken was het orgelpunt van de uitzending. U heeft het gelukkig nooit hoeven te aanschouwen, maar dat orgelpunt zorgde voor een compleet fiasco van de eerste opnamesessie, ook al hadden we een eminente professor uit Groot-Brittannië laten overvliegen om alles in goede banen te leiden. De mevrouw in kwestie had ons nochtans keer op keer op keer verzekerd dat we ons geen zorgen moesten maken, maar daarover straks meer.

Want intussen dient zich onverhoopt nog een bijkomend probleem aan, van een heel andere dimensie: mijn kroost. Niet het gelijknamige programma op Vier, wel mijn vriendin en onze twee kinderen, dan vijf en drie jaar oud. Zoals intussen bekend, wij wonen dus in Het Huis, maar de opnames nemen telkens opnieuw een zestal weken in beslag en die zijn onverenigbaar met een gezinsleven onder hetzelfde dak. Die opnames gaan, zeker in de beginjaren, gepaard met een halve volksverhuizing: dozen vol kleren

Leesexemplaar